

Tidspunkt, hvor ingen aner noget derom, at indlade sig paa Salgsforhandlinger.

Jeg skal ikke trætte med yderligere Udtalelser, men jeg maa tilstaa, at det gør mig ondt, at Ministeriet saa enstemmigt har kunnet afvise den udstrakte Haand, som laa i Opfordringen til at optage Forhandlinger paa et andet Grundlag, og det er mit Indtryk, at det vil være vanskeligt at faa den store Befolkning, som ikke er salgsinteresseret — og jeg vil hævde, at det er en meget ringe Part af Befolkningen, der er interesseret i Salget. —, til at indse, at man, fordi man selv — det vil sige Udenrigsministeren — neppe tror, det lader sig gøre o. s. v., paa et saa vagt Grundlag bør afvise en yderligere Forhandling — den eneste Grund til Afvisningen var jo den, at Ministeren ikke troede, at man kunde faa Amerika til at gaa ind derpaa. Nu er Afvisningen jo imidlertid sket. Ministeriet har efter min Mening det første Ansvar — og det er det største — for at have indledet Salgsforhandlinger, og nu har det ogsaa Ansvaret for at have afvist den Haand, der blev rakt ud, det Forsøg paa at skabe en Mulighed for at faa i hvert Fald undersøgt, om der var en Vej ud der. Jeg vil ikke have Lod eller Del i dette; derfor stemmer jeg med fuldeste Overbevisning imod, naar vi skal stemme om selve Traktaten.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg har i nogle Aar haft den Tilfredsstillelse som Minister at have haft baade Forpligtelse og Adgang til at komme i ikke ringe Berøring med de ypperste Repræsentanter for dansk Erhvervsliv, og jeg havde haabet paa, at der igennem Handelshavnen paa St. Thomas skulde aabne sig en ny Mulighed for, at dansk Erhvervsliv kunde gøre sig gældende, saaledes som jeg har glædet mig over, at det hidtil har gjort sig gældende. Jeg har navnlig haabet paa, at de Chancer, som et lille Land, der har holdt sig neutralt under Krigen — og det kan vi forhaabentlig blive ved med —, kan have for efter Krigen at komme med i det store Kapløb i Verdenskonkurrencen for at tilvejebringe nogle af de Værdier, der er gaaet tabt i Krigen, at disse Chancer ikke skulde blive forringet ved, at vi gaar hen og skiller os af med denne Plet, hvor der dog var Udsigt til, at vi kunde føre vort Lands Navn frem. Under en saadan Situation burde vi ikke indskrænke Mulighederne for dansk Erhvervsliv, og jeg har Indtrykket af, at vore ypperste Repræsentanter paa Erhvervslivets Omraade mener, at der ligger saadanne Muligheder i at

beholde i hvert Fald een af Øerne og selvfølgelig helst St. Thomas, hvor der er paa-begyndt og Plads for Udvikling af en virkelig Handelshavn. Jeg forstaaer godt efter den Afstemning, der har fundet Sted, at Haabet om at bevare Øen er meget ringe; men jeg har ikke kunnet lade være at give Udtryk for min Opfattelse af Stillingen og for den Sorg, jeg føler ved, at vi gaar hen og gør Skaar i Mulighederne for det danske Erhvervsliv og tager Chancen for dette bort ved at sælge den Plads, hvor denne Handelshavn ligger.

Fraenkel: Jeg har egentlig ikke forberedt mig paa at tage Ordet i Dag, men der er faldet saa mange Udtalelser, som efter min Opfattelse er forkerte, at jeg synes, det vilde have nogen Værdi at imødegaa dem. Jeg mener ikke, det vil have Værdi i den Forstand, at det skulde forandre den Stilling, som Tingets Medlemmer har indtaget, men jeg tror, at det er af Værdi at have det staaende i vor Tidende.

I al Almindelighed kan man vistnok karakterisere de Udtalelser, som er faldet fra Salgsvennernes Side, saaledes: at den, der beviser for meget, han beviser slet ingenting. Det er forbavsende at høre fra radikal Side fremsat et Argument, der lyder f. Eks. saaledes, at disse Øer er for smaa; de er i al Almindelighed for smaa, det er ikke nogen egentlig Kolonialbesiddelse, og dernæst er de saa smaa, at vi ikke er i Stand til at uddanne de nødvendige Embedsmænd der, vi kan ikke have den nødvendige Embedsmandsskole derovre. Det er underligt at høre netop Radikale kalde paa Embedsmænd og Embedsmandsskoler, de, som under andre Forhold har været de første til at løbe Storm, ofte med saa stor Ret, imod Bureaukrati og Embedsmandsvæsen. Skulde virkelig noget Menneske, der kender det mindste til Forhold af den Art, her er Tale om, tro paa, at det vilde være nødvendigt at have en Embedsmandsskole derude for at styre det Par Øer! Det er hævdet fra autoritativ Side med Hensyn til saa vældig en Besiddelse som Indien, at det, der gør, at Englænderne overhovedet kan fastholde den, er netop, at de har forstaaet at opdrage de indfødte til at deltage i Administrationen. Men der kan jo slet ingen Sammenligning drages, og naar man hører et Argument som det om Embedsmændene og Embedsmandsskolen, maa jo enhver sige sig selv, at det bruges, fordi